

СТИВЪН КИНГ
МАЛКИЯТ ЗЕЛЕН БОГ НА
ЖЕСТОКАТА БОЛКА

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

През 1999, докато се разхождах недалеч от дома си, ме блъсна микробус. Шофьорът караше с минимум шейсет километра в час, така че не би трябвало вече да съм сред живите. Предполагам, че в последния момент машинално съм отскочил встрани, макар че нямам такива спомени. Помня обаче последиците. Произшествието край междуградския път в Мейн (всичко се случи в разстояние на две-три секунди) доведе до две-три години физиотерапия и бавно възстановяване. По време на дългите месеци, когато се опитвах да възстановя подвижността на десния си крак и се учех отново да ходя, имах предостатъчно време да размишлявам върху това, което философите наричат „проблема на болката“.

Настоящият разказ е за този проблем. Написах го години по-късно, когато силните викове на собствената ми болка бяха заменени от непрестанно тихо мърморене. Подобно на още няколко разказа в този сборник „Малкият зелен бог на жестоката болка“ представлява търсене на отговори на важни въпроси. От друга страна, главната цел на сборника е да развлича. Макар житейският ми опит да е в основата на всички разкази, аз не се изповядвам, а пиша белетристика.

— Беше злополука — каза Нюсъм.

Катрин Макдоналд, която седеше до него и прикачваше един от четирите електрода на електростимулатора към кльощавото му бедро точно под баскетболните шорти, станали му така любими напоследък, не вдигна глава. Лицето ѝ беше безизразно. Беше се превърнала в жива мебел в голямата спалня, където сега прекарваше почти цялото си

работно време, но нямаше нищо против. Неразумно беше да привличаш вниманието на господин Нюсъм, както знаеха от опит всичките му служители. Никой обаче не й беше забранил да мисли.

„А сега им кажи, че ти си виновен за катастрофата. Защото си въобразяваш, че като поемаш отговорност, ще се изкараш герой.“

— Всъщност — подхвана Нюсъм — аз съм виновен за катастрофата. Не толкова стегнато, Кат, ако обичаш!

Тя можеше да му обясни, както неведнъж правеше в началото, че апаратът не е ефективен, ако електродите не са прикрепени плътно над раздразнените нерви, но вече знаеше, че ще си хвърля думите на вятъра. Разхлаби леко самозалепващите се ленти, мислейки си:

„Пилотът те предупреди, че в района на Омаха има гръмотевични бури.“

— Пилотът ме предупреди, че в тази област има гръмотевични бури — каза Нюсъм. Двамата посетители слушаха внимателно. Дженсън вече знаеше версията му, въпреки това слушаше внимателно, защото човекът на леглото беше шестият по богатство в света. Трима от другите петима свръхбогаташи имаха мургав цвят на кожата, носеха бели одежди и обикаляха пустинните държави с бронирани мерцедеси.

„Обаче аз заявих, че задължително трябва да присъствам на тази среща.“

— Но аз заявих, че задължително трябва да присъствам на тази среща.

Катрин, личната асистентка на Нюсъм, беше заинтригувана от човека, седящ до нея — заинтригувана от антропологична гледна точка. Мъжът се казваше Райдаут. Беше шейсетинагодишен, висок и слаб, със семпъл сив панталон и с бяла риза, закопчана чак до мършавата му шия, протъркана от честото бръснене. Вероятно беше решил да си тегли още една контра преди срещата с шестия най-богат човек в света. Под стола му стоеше единственият предмет, който беше донесъл — дълга черна кутия за храна със заоблен капак, та вътре да се побира и термос. Според Кат беше нелепо да влачи кутия, в каквато работниците си носят обяда, след като беше казал, че е свещеник. До момента не беше обелил нито дума, но тя и така беше разбрала какъв е. От него лъхаше на шарлатанство повече, отколкото на афършейв. През петнайсетте години, през които се грижеше за пациенти,

измъчвани от жестоки болки, беше попадала на доста подобни типове. Този поне не беше донесъл магически кристали.

„Сега им кажи за прозрението“ — помисли си тя, докато пренасяше стола си от другата страна на леглото. Можеше да го избута, но Нюсъм се дразнеше от звука на колелцата. Ако се грижеше за обикновен пациент, като нищо щеше да му каже, че пренасянето на столове не е включено в договора ѝ, обаче когато ти дават пет хилядарки на седмица за обикновено обгрижване, гледаш да си държиш езика зад зъбите. Не споменаващ и че според договора не си длъжна да слагаш и да изхвърляш подлоги. Само дето напоследък отстъпчивостта ѝ беше на изчерпване. Усещаше го. Както усещаш как блуза, която переш твърде често, е на път да се прокъса.

Нюсъм говореше най-вече на човека с костюм като на фермер, изтупал се за посещението в големия град.

— Докато лежах на обливаната от дъжда писта сред горящите отломки на самолета, струващ четиринайсет милиона долара, с разкъсани от търкалянето по асфалта дрехи, получих прозрение.

„Всъщност две прозрения“ — помисли си Кат, докато пристягаше втория електрод към безжизнения му, покрит с белези крак.

— Всъщност две прозрения — рече Нюсъм. — Първото беше, че е прекрасно да си жив, макар да осъзнавах — дори още преди болката, която ми е постоянен спътник през последните две години, да надмогне шока, — че съм пострадал тежко. Второто бе, че думата „задължително“ се използва прекалено често от повечето хора, включително и от мен самия навремето. Има само две задължителни неща в човешкото съществуване. Едното е животът, другото — липсата на болка. Съгласен ли сте, преподобни Райдаут? — Още преди Райдаут да кимне утвърдително (че какво друго би могъл да стори?) Нюсъм добави с дразнещия тон на opak старец: — По дяволите, не толкова стегнато, Кат! Колко пъти да ти повтарям?

— Извинете — промърмори тя и разхлаби лентата.

Прислужницата Мелиса със спретнатата бяла блуза и бял панталон с висока талия донесе кафе и предложи на гостите. Дженсън взе една чаша и две пакетчета с подсладител. Селякът, наричащ себе си свещеник, само поклати глава. Може би в термоса в кутията имаше някакво свещено кафе.

Мелиса не предложи чаша на Кат. Тя пиеше кафе в кухнята с другите хора от персонала. Или в лятната беседка... само че сега не беше лято. Беше ноември и дъждът, носен от вятъра, биеше по прозорците.

— Да ви включа ли, господин Нюсъм, или да изляза?

Кат не искаше да излезе. Многократно бе изслушвала цялата история — за неотложната среща в Омаха и за катастрофата, при която Андрю Нюсъм изхвърчал от горящия самолет, за счупените кости, раздробения гръбнак, изкълчената тазобедрена става, двете години мъчително възстановяване — и вече й беше писнала. Но Райдаут й беше интересен. Несъмнено щяха да се появят и други шарлатани, след като всички общопризнати средства за облекчаване на болката не бяха дали резултат, обаче Райдаут беше първият и Кат искаше да види с очите си как човекът с вид на фермер ще отмъкне дебела пачка от Анди Нюсъм. Или как ще се опита. Нюсъм не беше глупак, иначе нямаше да забогатее като Крез, но, разбира се, вече не бе същият като преди, колкото и реална да беше болката му. По този въпрос Кат имаше собствено мнение, но работа като тази не беше за изпускане. Най-малкото по отношение на заплащането. А щом Нюсъм иска да удължи агонията си, изборът си е негов, нали така?

— Давай, красавице, включи ме. — Той повдигна вежди към нея. Навремето вероятно е бил женкар (Кат предполагаше, че Мелиса знае нещичко по въпроса), обаче сега от похотливеца бяха останали само рошавите вежди, помръдващи благодарение на мускулна памет.

Кат пхна кабелите в устройството и го включи. При правилно свързване електростимулаторът изпращаше слаб електрически ток в мускулите на Нюсъм — терапия, която, изглежда, оказваше положително въздействие... макар че никой не знаеше защо и дали не става въпрос за плацебо. Каквато и да беше истината, тази вечер електростимулаторът надали щеше помогне на Нюсъм. При толкова хлабаво прикрепени електроди апаратът беше като скъп майтапчийски електрошок: криеш го в дланта си и като се ръкуваш с някого, освобождаваш пружината, а жертвата ти изпитва усещането, че я е ударил електрически ток.

— Дали да...

— Остани! — нареди Нюсъм. — Терапия!

„Раненият в битка господар заповядва, аз се подчинявам.“

Тя се наведе, за да измъкне изпод леглото сандъчето си с принадлежности. Мнозина от бившите ѝ клиенти наричаха въпросните принадлежности уреди за изтезания. Дженсън и Райдаут не ѝ обръщаха внимание. Продължаваха да се взират в Нюсъм, който, независимо дали беше получил или не прозрения, променили приоритетите му и възгледите му за живота, все още обичаше да приема гости.

Той им разказа как е дошъл в съзнание в метална клетка с мрежа. На двата му крака и на ръката му имало метални конструкции, наречени външни фиксатори, целящи да обездвижат възстановените „със стотина пирона“ стави (всъщност пироните са били седемнайсет, Кат беше видяла рентгеновите снимки), Фиксаторите били прикрепени към раздробените бедра, пищялите, раменната, лакътната и лъчевата кост. Гърбът му бил стегнат в нещо като корсет — от хълбоците чак до тила. Разказа за безсънните нощи, които сякаш продължавали не часове, а години. И за убийственото главоболие. Обясни, че дори при леко раздвижване на пръстите на краката, болката се стрелвала нагоре към челюстта му и че агонизирал, когато лекарите го карали да си размърда краката заедно с фиксаторите, за да не се изгуби напълно подвижността им. Разказа им за декубитуса и как си е прехапвал устните, за да не изкрещи от болка и от негодувание, когато медицинските сестри се опитвали да го обърнат настрани, за да промият дълбоките рани на гърба му.

— През последните две години претърпях още дванайсет операции — добави с мрачна гордост.

Кат обаче знаеше, че операциите са само пет, като две бяха за отстраняване на външните фиксатори след зарастването на костите. Да, точно толкова, ако не се брой сравнително леката процедура за наместване на счупените му пръсти. Ако се включеше и тя, то ставаха шест, но според Кат хирургичните намеси, при които се използва само местна упойка, не бяха операции. Иначе щеше да излезе, че е претърпяла повече от десет, седейки на зъболекарския стол и слушайки запис на успокояваща музика.

„А сега кажи за лъжливите обещания — помисли си тя, сложи подложка от гел на свивката на дясното коляно на Нюсъм и хвана с две ръце отпуснатите мускули на бедрото му. — Това следва.“

— Лекарите ме уверяваха, че болката ще намалее — отново подхвана Нюсъм. Погледът му бе впит в Райдаут. — Че след шест седмици ще се нуждая от наркотици само преди и след физиотерапевтичните сеанси с нашата Кралица на болката. Че ще прохода до лятото на 2010. Което отмина преди година. — Той направи драматична пауза. — Преподобни Райдаут, лекарите ми дадоха напразни надежди, подведоха ме с лъжливите си обещания. Почти не мога да си сгъвам коленете, а болката в бедрата и в гърба е неопикуема. Лекарите... Ох! Ох! Стига, Кат, стига!

Тя бе вдигнала десния му крак под ъгъл десет градуса, може би малко повече. Което дори не бе достатъчно да се пхне отдолу възглавничка.

— Свали го! Свали го, да му се не види!

Тя се подчини и кракът му се отпусна на болничното легло. Десет градуса. Или дванайсет. Що за олелия? Понякога го вдигаше до петнайсет (а левия крак, който беше малко по-добре, дори до двайсет и пет градуса), преди той да се разпици като разглезено хлапе, което е видяло спринцовка в ръката на училищната медицинска сестра. Лекарите, дали лъжливи обещания, не го бяха излъгали за болката — бяха му казали, че го чакат страдания. Кат беше станала безмълвна свидетелка на някои консултации. Бяха му казали, че ще изпитва нечовешка болка, докато скъсените при злополуката и обездвижени от фиксаторите сухожилия не се поразтегнат, възвръщайки гъвкавостта си. Че ще страда жестоко, преди да успее да сгъне коленете си под прав ъгъл. Тоест преди да се „научи“ да седи на стол или зад волана на автомобил. Същото се отнасяше и за гърба, и за врата му. Пътят към възстановяването минаваше през Страната на болката.

Ето какви бяха предсказанията на лекарите, които Андрю Нюсъм предпочете да пропусне край ушите си. Смяташе (така и не го заяви ясно и категорично, макар че ставаше въпрос за фундаментално негово разбиране), че при никакви обстоятелства шестият по богатство човек не бива да стъпва в Страната на болката, а само в Коста дел Сол на Пълното възстановяване. Последваха обвинения към лекарите, както денят идва след нощта. Естествено, той обвиняваше и съдбата. На хора като него не биваше да се случват подобни гадории.

Мелиса донесе поднос с курабийки. Нюсъм раздражено махна с изкривената си, покрита с белези ръка:

— На никого не му е до курабийки, Лиса!

Ето още едно нещо, което Кат Макдоналд бе научила за супербогаташите, тези „деца на златния долар“, натрупали състояние, чийто размер обикновеният човек дори не може да си представи — те не се притесняваха да говорят от името на всички присъстващи.

Мелиса пусна усмивката си а ла Мона Лиза, после се извърна (почти направи пирует) и излезе. Изхлузи се от стаята. Вероятно беше поне на четирийсет и пет, но изглеждаше по-млада. Не беше секси, би било твърде вулгарно да се употреби подобна дума по отношение на нея. Притежаваше чара на ледена кралица, напомнящ на Кат за Ингрид Бергман. Ледена или не, навярно мъжете често се питаха как ще изглежда кестенявата ѝ коса без шноли и разпусната. Как червилото ѝ с коралов цвят ще се размаже по зъбите ѝ и по едната ѝ страна. Кат, която смяташе себе си за невзрачна и трътлеста, си казваше поне веднъж дневно, че не завижда на Мелиса за гладкото, хубаво лице. Нито пък за стегнатия сърцевиден задник.

Заобиколи леглото и се приготви да вдигне левия крак на Нюсъм. Щеше да го повдига, докато той не изкрещеше: „Спри, мамка му, да не искаш да ме убиеш!“.

„Ако беше друг пациент, щях да ти разясня някои неща от живота — помисли си. — Щях да ти кажа да престанеш да търсиш преки пътища, защото такива няма. Дори и за шестия по богатство в света. Щях да ти кажа: «Ще ти помогна, стига да ми позволиш, но ще те зарежа, ако продължиш опитите да клинчиш».“

Пъхна подложката под коляното му. Сграбчи увисналата плът, която вече трябваше да се е постегнала. Започна да стъва крака. Зачака Нюсъм да ѝ изкрещи да престане. Щеше да се подчини. Защото пет хиляди долара на седмица се равняват на хубавичката сума от четвърт милион годишно. Дали той си даваше сметка, че купува и мълчанието ѝ. Че е съучастница в неговия неуспех да се възстанови. Възможно ли беше да не го осъзнава?

„Сега им кажи за лекарите. От Женева, Лондон, Мадрид, Мексико Сити.“

— Консултирах се с лекари от целия свят — каза той, обръщайки се към Райдаут. Преподобният още не беше обелил нито дума; седеше безмълвно, престърганата от бръснене кожа на шията му беше увиснала над закопчаната догоре свещеническа риза. Носеше груби

жълти ботуши. Едната му подметка беше на милиметри от черната кутия за храна. — Предвид състоянието ми конферентната връзка щеше да улесни много нещата, но разбира се, при случаи като моя тя не върши работа. Ето защо посещавах лично всеки лекар, въпреки болките, свързани с пътуването. Обиколихме света, нали, Кат?

— Да — отвърна тя, продължавайки бавно да сгъва крака му. На който Нюсъм вече щеше да стъпва, ако не се страхуваше от болката като някое хлапе. Като много разглезено хлапе. Да, щеше да си помага с патерици, но все пак щеше да ходи. А след година щеше да ги захвърли. Само че след година той пак ще е проснат на свръхмодерното си болнично легло, струващо двеста хиляди долара. И тя още ще е с него. Прибирайки парите за мълчанието. Каква ли сума ще ѝ е достатъчна? Два милиона? Сега си мислеше, че два милиона ще я задоволят, но до неотдавна смяташе половин милион за напълно достатъчен. Оттогава непрекъснато вдигаше летвата. Парите са непреодолима съблазън.

— Посетихме специалисти в Мексико, Женева, Лондон, Рим, Париж... къде още, Кат?

— Във Виена — рече тя. — И в Сан Франциско, естествено.

Нюсъм изпръхтя:

— Тамошният лекар ми каза, че сам пораждам болката си. Хистерична конверсия^[1] се наричало. Нищо ми нямало на тялото, просто съм се бил съпротивлявал срещу тежката работа по възстановяване. Но той беше пакистанец. Освен това обратен. Обратен пакистанец, хубава комбинация, а? — Той се изсмя (смахът му беше като лай) и впери поглед в Райдаут. — Не ви засегнах, нали, преподобни?

Райдаут поклати глава в знак на отрицание. Два пъти. Много бавно.

— Добре, добре. Стига, Кат, достатъчно.

— Още мъничко — опита се да го придума тя.

— Стига, казах. Не издържам повече!

Тя сложи крака на леглото и се зае с лявата ръка. Нюсъм не се възпротиви. Разправяше, че и двете му ръце са били счупени, но лъжеше. Лявата беше само навехната. Освен това обясняваше, че е извадил късмет, задето не е на инвалидна количка, но свръхмодерното болнично легло навеждаше на мисълта, че той не възнамерява скоро да

се възползва от този късмет. Болничното легло беше неговата инвалидна количка. Беше обиколил с него целия свят.

„Невропатичната болка е голяма загадка — помисли си Кат. — Вероятно неразрешима. Лекарствата вече не му действат.“

— Всеобщото мнение на лекарите беше, че изпитвам невропатична болка.

„И страх.“

— Голяма мистерия е тази болка.

„И удобно извинение.“

— Вероятно неразрешима.

„Особено ако не се опитваш да я преодолееш.“

— Лекарствата вече не действат и лекарите не могат да ми помогнат. Затова ви поканих, преподобни Райдаут. Репутацията ви по отношение на... лекуването... е отлична.

Райдаут се изправи. Кат не очакваше, че е толкова висок. Сянката му на стената зад него беше още по-висока. Стигаше почти до тавана. Очите му, хлътнали дълбоко в орбитите си, мрачно сезираха в Нюсъм. Несъмнено притежаваше харизма. Не беше изненадващо — шарлатаните са за никъде без харизма, — но Кат осъзна силата ѝ чак когато той се изправи, извисявайки се над всички. Дженсън беше вирнал глава нагоре, за да го вижда. С периферното си зрение Кат долови някакво движение. Обърна се и видя Мелиса на прага на стаята. Сега всички бяха налице с изключение на готвачката Тоня.

Вятърът нададе вой. Стъклата на прозорците задрънчаха.

— Аз не лекувам — каза Райдаут. Беше от Арканзас — поне така си мислеше Кат, защото оттам го беше взел новият самолет „Гълфстрийм 4“ на Нюсъм, — но говореше без акцент. И гласът му беше безжизнен.

— Така ли? — Нюсъм изглеждаше разочарован. Раздразнен. И може би малко изплашен. — Изпратих хора, които да ви проучат, и те ме увериха, че в много случаи...

— Аз прогонвам.

Рошавите вежди рязко се повдигнаха.

— Моля?

Райдаут се приближи до леглото и сплете дългите си пръсти на нивото на слабините си. Хлътналите му очи сурово сезираха в човека на леглото.

— Прогонвам напастта, разяждаща нараненото тяло, както унищожителите на вредители изтрещават термитите, прояждащи къща.

„Това вече е върхът! — помисли си Кат и погледна Нюсъм, който беше запленил. — Прилича на дете, което гледа номерата с карти на уличен фокусник.“

— Вие сте обладан, сър.

— Да — потвърди Нюсъм. — Така се усещам. Особено нощем. Нощите са... много дълги.

— Разбира се, всеки, който изпитва болка, е обладан, но при някои злочести хора — вие сте един от тях — проблемът е по-сериозен. Обладането не е преходно, а устойчиво състояние. И непрекъснато се задълбочава. Лекарите не вярват в това, защото са хора на науката. Но вие вярвате, нали? Защото болката измъчва вас.

— Точно така — прошепна Нюсъм. Седящата до него Кат едва се въздържа да не забели очи.

— При несретниците болката проправя път на демоничен бог. Той е малък, но опасен. Храни се с особен вид страдание, изпитвано само от определени хора.

„Гениално — помисли си Кат, — Нюсъм много ще хареса думите ти.“

— Щом богът се всели в теб, болката става нетърпима. Той се тъпче, докато не те погълне целия. После те зарязва и продължава нататък.

Изненадвайки самата себе си, Кат промълви:

— Що за бог е това? Със сигурност не е онзи, за когото говорите в проповедите си. Той е Богът на любовта. Поне аз смятам така.

Дженсън я погледна навъсено и поклати глава. Очевидно очакваше шефът да се вбеси... обаче Нюсъм се поусмихна и попита:

— Какво ще кажете по този въпрос, преподобни?

— Ще кажа, че съществуват много богове. Фактът, че нашият Господ Бог ги ръководи и че в деня на Страшния съд ще ги унищожи до един, не променя нищо. Тези малки божества са били почитани в древността, почитат се и сега. Нашият Бог понякога им позволява да упражняват силата си.

„За да ни изпита“ — помисли си Кат.

— За да изпита силата и вярата ни. — Райдаут се извърна към Нюсъм и добави нещо, което я изненада: — Вие сте човек с много сила

и с малко вяра.

Макар че не бе свикнал да го критикуват, Нюсъм се усмихна.

— Липсва ми вяра от гледна точка на християнството, но имам вяра в себе си. Вярвам и в парите. Колко искате?

Райдаут също се усмихна, оголвайки зъбите си, напомнящи полуразрушени надгробни плочи. Ако някога беше ходил на зъболекар, то със сигурност е било много отдавна. А и очевидно дъвчеше тютюн. Бащата на Кат, който бе умрял от рак на устната кухина, имаше същите пожълтели зъби.

— Колко бихте платили, за да се избавите от болката, сър?

— Десет милиона долара — отвърна без колебание Нюсъм.

Кат чу как Мелиса ахна.

— Имайте предвид, че всичко, което съм постигнал, не е резултат от глупави решения — продължи Нюсъм. — Ако се справите чрез вашето пропъждане, унищожаване или правене на заклинания — наричайте го както искате, — ще получите парите. В брой. Стига, разбира се, да благоволите да ми отделите време. Провалите ли се, оставате с празни ръце. Като изключим пътуването дотук и обратно с частен самолет. То е безплатно. В края на краищата аз ви потърсих за помощ.

— Не — спокойно каза Райдаут. Стоеше толкова близо до леглото, че Кат усети миризмата на нафталин, лъхаща от официалния му панталон — може би единственият, който притежаваше. Замириса ѝ и на сапун.

— Не? — Нюсъм изглеждаше потресен. — Отказвате ли ми? — Усмихна се отново, този път усмивката му беше лукава и неприятна, както когато говореше по телефона или уреждаше сделките си. — Разбирам. Ето я и изненадата. Честно да си призная, разочарован съм, преподобни Райдаут. Искрено се надявах, че отговаряте на репутацията си. — Извърна се към Кат, която машинално се отдръпна назад. — Вероятно смяташ, че съм си загубил ума. Но не съм ти споменал докладите на детективите, нали?

— Не.

— Няма нищо изненадващо — отвърна Райдаут. — Не съм извършвал пропъждане от пет години. Вашите копои уведомиха ли ви за този факт?

Нюсът не отговори; взираше се във високия слаб мъж и погледът му издаваше леко смущение.

Дженсън се намеси:

— Да не сте загубили силата си? Ако е така, защо дойдохте?

— Това е силата на Господ, сър, не моята, и не съм я загубил. Но пропъждането изисква голяма сила. Преди пет години, малко след като се опитах да помогна на момиченце, пострадало при автомобилна катастрофа, получих сърдечен удар. Успях, но кардиологът, с когото се консултирах в Джоунсбъро, ми каза, че ако още веднъж се подложя на подобно напрежение, може да получа втори удар. Който ще ме убие.

Нюсът с усилие вдигна сакатата си ръка, доближи я до устата си и театрално прошепна на Кат и Мелиса:

— Мисля, че иска двайсет милиона.

— Всъщност, сър, искам седемстотин и петдесет хиляди.

Нюсът смаяно се ококори. Мелиса зададе логичния въпрос:

— Защо?

— Аз съм пастор на Църквата на свещената вяра в Тайтсвил. По-точно бях, защото църквата вече я няма. През лятото в нашия край настъпи голяма суша. Избухна горски пожар, вероятно причинен от пияни туристи. От църквата ми останаха само бетонни основи и няколко обгорели греди. Сега с моите енорияши провеждаме богослужението в магазина на една изоставена бензиностанция близо до Джоунсбъро. През зимата там е доста студено, а никой от нас не притежава толкова голяма къща, че да ни побере всички. Много сме, но сме бедни.

Кат слушаше с интерес. Чудесна мошеническа история, целяща да предизвика съчувствие.

Дженсън, който притежаваше телосложението на колежански спортист и ум на харвардски магистър по бизнес администрация, зададе логичен въпрос:

— Застраховка?

Райдаут заклати глава. Наляво-надясно, наляво-надясно. Извисяваше се над модерното легло на Нюсът като провинциален ангел-хранител.

— Ние вярваме в Бог.

— По-добре щеше да е, ако вярвахте в застрахователната компания „Олстейт“ — отбеляза Мелиса.

Нюсът се усмихваше. Беше се вдървил на леглото — явно изпитваше силна болка (трябваше да си е изпил хапчетата преди половин час), но търпеше, защото беше заинтригуван. Фактът, че може да издържа без болкоуспокояващите, беше известен на Кат от доста време. Можеше да надвие болката, стига да поиска. Кат си мислеше, че мекушавостта му само я дразни, но сега, подтикната вероятно от появяването на шарлатанина от Арканзас, откри, че изпитва гняв. Каква загуба на време беше присъствието ѝ тук!

— Консултирах се с един местен строител, който не е от моето паство, обаче се ползва с добра репутация и навремето ремонтираше църквата на приемлива цена. Каза ми, че разходите за повторното изграждане ще възлязат на около седемстотин и петдесет хиляди долара.

„Аха“ — помисли си Кат.

— Естествено, не разполагаме с толкова много пари. Обаче само седмица след като говорих с господин Киърнан — така се казва строителят, — пристигна вашето писмо, придружено с видеодиска. Който изгледах с голям интерес, между другото.

„Обзалагам се, че ти е било интересно — помисли си Кат. — Особено заключението на лекаря от Сан Франциско, че болката от травмите може да бъде овладяна чрез физиотерапия. Изискваща стриктна дисциплина.“

Почти дузината лекари, консултациите с които бяха записани на видеото, признаваха, че са безсилни, но Кат смяташе, че само доктор Дилауор се е осмелил да говори открито. Беше се изненадала, че Нюсът е изпратил видеото, без да бъде изтрито въпросното интервю, обаче след злополуката шестият по богатство човек в света често допускаше грешки.

— Ще ми платите ли сумата, необходима за възстановяването на моята църква? — попита Райдаут.

Нюсът се втренчи в него. По челото му бяха избили капчици пот. Кат смяташе скоро да му даде хапчетата, независимо дали той ги поискаше или не. Беше пресилено да се каже, че той симулира, обаче...

— Значи няма да искате повече? Говоря за джентълменско споразумение, не се налага да подписваме договор.

— Няма — потвърди Райдаут.

— Въпреки че ако успеете да премахнете болка — да пропъдите болката — бих могъл да направя дарение. Щедро дарение. Както казвате вие, волно пожертвование.

— Това си е ваша работа, сър. Да започваме ли?

— Моментът е идеален. Искате ли другите да излязат?

Райдаут отново заклати глава — наляво-надясно, наляво-надясно.

— Ще ми е нужна помощ.

„Така е при фокусниците, асистентите са част от шоуто“ — каза си Кат.

Навън вятърът нададе вой, утихна за малко, после отново набра сила. Лампите примигнаха. Ултрамодерният генератор зад къщата забуча и след миг се изключи.

Райдаут седна на ръба на леглото:

— Мисля да се възползвам от господин Дженсън. Изглежда силен и енергичен.

— Така е — потвърди Нюсъм. — Играл е футбол в колежа. Обаче и до днес е в страхотна форма.

— Е... не съм същият — заскромничи Дженсън.

Райдаут се приведе над леглото. Мрачните му хлътнали очи се впериха в покритото с белези лице на милиардера.

— Ще ви задам един въпрос, сър. Какъв цвят е болката ви?

— Зелен — отвърна Нюсъм. Гледаше свещеника като омагьосан.
— Болката ми е зелена.

Райдаут закима — нагоре-надолу, нагоре-надолу. Без да откъсва поглед от човека на леглото. Сигурно щеше да кима по същия тържествен начин, ако Нюсъм бе казал, че болката му е синя или пурпурна като Пурпурния людоед^[2].

Смаяна и едновременно развеселена, Кат си помисли:

„В този момент можех да загубя самообладание. Честна дума. Щеше да е най-скъпоструващият ми изблик на емоции, но все пак... можех.“

— И къде е тя?

— Навсякъде — простена Нюсъм. Мелиса пристъпи напред, като изглежда притеснено Дженсън. Той поклати глава и й направи знак да се върне при вратата.

— Да, създава такова впечатление — обясни Райдаут, — но лъже. Затворете очи, сър, и се съсредоточете. Потърсете болката. Не обръщайте внимание на подвеждащите крясъци, които надава, и я локализирайте. Можете да го направите. Трябва да го направите, ако искате да успеем.

Нюсъм стисна клепачи. В продължение на деветдесет секунди се чуваха само воят на вятъра и шумът от дъжда по прозорците — звучеше така, сякаш някой замерваше стъклата с шепи чакъл. Часовникът на Кат, подарен ѝ от баща ѝ по случай завършването на училището за медицински сестри, беше от старомодните, които се навиват, и когато вятърът утихна, тя чу самодоволното му тиктакане. Чу и още нещо. В другия край на грамадната къща възрастната Тоня Марсдън тихичко пееше, докато шеташе из кухнята: „Жабокът тръгна да си търси жена, яхнал коня, ла-ла-ла.“

Накрая Нюсъм каза:

— В гърдите ми е. Високо горе. Или в долната част на гърлото, под трахеята.

— Виждате ли я? Съсредоточете се!

На челото на Нюсъм се появиха вертикални бръчки, прорязващи белезите от катастрофата.

— Виждам я. Пулсира в такт със сърцето ми. — Устните му се разтегнаха в гримаса на погнуса. — Отвратителна е.

Райдаут се приведе към него:

— Представлява топка, нали? Зелена топка?

— Да, да! Малка зелена топка, която диша!

„Като топката за тенис, която ти, шмекер такъв, несъмнено си скрил в ръкава си или в онази голяма черна кутия за храна“ — помисли си Кат.

Сякаш подчинявайки се на мислите ѝ (тя не го насочваше съзнателно, само се опитваше да отгатне в каква посока ще тръгне нелепата постановка), Райдаут каза:

— Господин Дженсън, под стола, на който седях, има кутия за храна. Донесете я, отворете я и застанете до мен. Засега не искам нищо повече от вас. Просто...

Този път Кат Макдоналд не издържа, нещо се пречупи в нея. Всъщност наистина чу изщракване. Звучеше като изщракването с пръсти на Роджър Милър в интродукцията на „Царят на пътя“^[3].

Приблужи се до Райдаут и с рамо го изблъска настрани. Изобщо не се затрудни. Беше по-висок, но тя беше по-силна, защото през половината си живот беше вдигала и обръщала пациенти.

— Отвори си очите, Анди. Веднага! Погледни ме.

Стреснат, Нюсъм се подчини. Мелиса и Дженсън (който държеше кутията за храна) явно се разтревожиха. Един от императивите в тяхната трудова дейност (и неин също, поне досега) беше, че на шефа не бива да се заповядва. Той заповядва. Освен това не бива да бъде подлаган на стрес.

Но на нея ѝ беше писнало. Може би след двацет минути щеше да пълзи с колата си сред бурята към единствения мотел в околността, но това нямаше значение. Повече не издържаше.

— Не му слушай глупостите, Анди! — заповяда. — Чуваш ли ме? Дрънка врели-некипели!

— Съветвам те да млъкнеш — каза той и се поусмихна. Разполагаше с цял арсенал усмивки и тази беше от неприятните. — Ако държиш да запазиш работата си. Във Върмонт има много медицински сестри, чиито специалност е терапия на болката.

Може би Кат щеше да се подчини, ако Райдаут не се беше намесил:

— Нека си говори, сър.

Кротостта в гласа му я извади от равновесие. Тя се надвеси над Нюсъм и от устата ѝ се изля водопад от думи:

— През последните шестнайсет месеца, след като дихателната ти система се възстанови дотолкова, че да е възможна физиотерапия, гледах как лежиш в проклетия скъпарски креват и издевателстваш над тялото си. Повдига ми се от теб. Осъзнаваш ли, че извади луд късмет? Ти оцеля, а всички други в самолета загинаха. Същинско чудо — гръбнакът ти не се прекърши, черепът ти не се пръсна, тялото ти не изгоря, не, не се изпече като ябълка! Щеше да живееш в адски мъки четири дни, може би дори две седмици! А ти изхвърча навън и се спаси. Не се превърна в зеленчук. Не се парализира, макар че предпочиташ да се държиш като паралитик. Не желаш да положиш мъничко усилие. Търсиш лесния начин. Искаш да се измъкнеш с помощта на парите си. Ако пукнеш и отидеш в ада, първата ти работа ще е да се опиташ да подкупиш Сатаната.

Дженсън и Мелиса ужасено се взираха в нея. Нюсъм зяпна от удивление. Надали някой беше дръзвал да му говори по такъв начин, поне не и наскоро. Само Райдаут изглеждаше спокоен. Сега той се усмихваше. Като баща се усмихва на своенравната си четиригодишна дъщеря. Това я подлудяваше.

— Можеше вече да ходиш. Бог е свидетел, че се опитах да ти набия това в главата, Бог е свидетел, че непрекъснато ти обяснявах какво е необходимо, за да си стъпиш на краката. Доктор Дилауор от Сан Франциско имаше смелостта да ти го каже — само той, — а ти за благодарност го нарече педал!

— Той е педал — възрази Нюсъм. Ръцете му, покрити с белези, се бяха свили в юмруци.

— Изпитваш болка, да, естествено. Обаче можеш да я овладееш. Неведнъж съм виждала хора, които я овладяват. Но ти не си от тях. Ти си богаташ, който си въобразява, че парите му ще заменят упорития труд и сълзите, свързани с възстановяването. Ти отказваш да се излекуваш. Това също съм го виждала и знам до какви последствия води. Знахари и шарлатани те налазват като пиявици, все едно с порязан крак си нагазил в блато. Понякога знахарите пробутват магически мазила. Друг път — магически хапчета. Често пъти лечителите — като този тук — твърдят, че разчитат на Божията сила. Обикновено при пациентите настъпва известно подобрене. Защото половината от болката е в главите им, породена от мързеливия разум, който разбира само, че за да оздравееш, трябва да изтърпиш болката!

Гласът ѝ се извиси до треперливо детско сопрано, тя се приведе още повече към Нюсъм.

— Тате, боооли! Но облекчението е мимолетно, понеже мускулите нямат тонус, сухожилията са отпуснати, костите още не са се вплътнили дотолкова, че да издържат тежестта ти. А когато телефонираш (ако успееш да му се обадиш) на този тип и му кажеш, че болката се е завърнала, знаеш ли какво ще отговори? Че вярата ти не е достатъчно силна. Ако сега напрегнеш мозъка си, както когато вземаш решения относно предприятията и инвестициите си, ще разбереш, че в основата на гърлото ти няма жива топка за тенис. Мамка му, вече си твърде стар, за да вярваш в Дядо Коледа, Анди!

Тоня беше дошла от кухнята. Стоеше на прага до Мелиса и се кокореше, стиснала кърпа за бърсане на чинии.

— Уволнена си — почти любезно каза Нюсъм.

— Да — отвърна Кат. — Естествено. Но държа да кажа, че най-малко от година не съм се чувствала толкова добре.

— Ако я уволните — намеси се Райдаут, — ще бъда принуден да си тръгна.

Нюсъм извърна поглед към него и недоумяващо се навъси. Започна да разтрива бедрата си, както винаги, когато не си беше изпил навреме обезболяващите.

— Тя трябва да се образова. И Бог да ѝ е на помощ, да славим името Му. — Райдаут се надвеси над Нюсъм и склучи ръце зад гърба си. Кат си помисли, че ѝ напомня на Икабод Крейн от разказа на Уошингтън Ървинг, както беше нарисуван в учебника ѝ. — Тя каза, каквото мисли. Може ли и аз да кажа нещо?

Нюсъм вече се потеше обилно, но отново се усмихваше.

— Давай, разкажи ѝ играта! С удоволствие ще те изслушам.

Кат се извърна към Райдаут. Мрачните му хлътнали очи я тревожеха, но тя впери поглед в тях:

— И на мен ще ми е любопитно, преподобни.

Райдаут я изгледа. Продължаваше да държи ръцете си зад гърба, розовият му череп блестеше под оредялата коса.

— Вие никога не сте страдали, нали? — попита.

Идваше ѝ да се отдръпне или да извърне глава, но успя да се въздържи.

— Когато бях на единайсет, паднах от едно дърво и си счупих ръката.

Райдаут сви тънките си устни и тихо подсвирна.

— Счупили сте си ръката, когато сте били на единайсет. Да, сигурно болката е била нетърпима.

Кат усети как пламва и се ядоса на себе си, обаче не можеше да попречи на издайническата червенина да обагри лицето ѝ.

— Подигравай се, колкото си искаш. Всичко, което казах, се основава на дългогодишния ми опит в работата с пациенти, изпитващи силна болка. Изразих мнението си на медицинско лице.

„Сега ще заяви, че е прогонвал демони или малки зелени богове, или каквото и да е там, когато аз още съм била в пелените.“

Райдаут обаче каза нещо друго, и то съвсем кротко:

— Не се и съмнявам. Както не се съмнявам, че сте добра в професията си. Навярно сте се сблъскали с доста мошеници. Знаете що за стока са. А аз знам що за стока сте вие, госпожице, не съм вчерашен. Обикновено тези жени не са хубави като вас (сега в говора му се промъкна лек акцент — „хубави“ прозвуча като „убави“), — но пренебрежителното им отношение към страданието, което никога не са изпитвали, което дори не могат да си представят, винаги е едно и също. Те работят с пациенти в различно състояние — някои с леки болки, други — с нетърпими. След известно време за тези жени всичко започва да изглежда пресилено, дори фалшиво, не е ли така?

— Не е вярно — възрази Кат. Какво ставаше с гласа ѝ? Изведнъж беше изтънял.

— Нима? Когато сгънете краката им леко, на не повече от десет градуса, в главата ви не се прокрадва мисълта, че са мързеливци? Че отказват да положат усилие? Че търсят съчувствие? Когато влезете в болничната стая и лицата им пребледнеят, не си ли казвате с досада: „Пак трябва да се занимавам с този ленивец.“ Вие, падалата от дърво и счупила си ръката — ръката, представяте ли си? — не изпитвахте ли все по-голямо презрение към страдалците, когато ви молеха да ги върнете на леглото и да им инжектирате още морфин?

— Не е честно — промълви Кат... вече почти шепнешком.

— Навремето, когато сте били начинаеща, сте разпознавали страданието — продължи Райдаут. — Навремето щяхте да повярвате в това, което ще видите само след няколко минути, защото щяхте да усетите, че в тялото на страдалеца живее нещо зловредно. Настоявам да останете, за да опресня паметта ви... и да събудя чувството ви за състрадание, което постепенно сте загубили.

— Някои от пациентите ми наистина са лигльовци — каза Кат и предизвикателно изгледа Нюсъм. — Сигурно ще прозвучи жестоко, но понякога истината е жестока. Други симулират. Ако не си наясно с това, значи си сляп. Или глупав. А ти не ми приличаш нито на сляп, нито на глупав.

Той леко се поклонил, сякаш беше поласкан. Дали пък наистина не му беше направила комплимент?

— Естествено, че съм наясно. Но вие вече сте убедена, че всички са симуланци. Обръгнали сте като войник, участвал в твърде много битки. Господин Нюсъм е обладан, повярвайте. Заразен. В него има

демон, който е толкова силен, че се е превърнал в бог, и аз искам да го видите, когато излезе. Мисля, че тогава ще промените мнението си. Със сигурност ще промените отношението си към болката.

— А ако реша да си тръгна?

Райдаут се усмихна:

— Никой не може да ви задържи насила, госпожице Медицинска сестра. Както всички Божии създания вие имате свободата да избирате. Нито аз, нито другите присъстващи тук можем да ви спрем. Но не смятам, че сте страхливка. Просто сте безразлична. Закоравяла.

— Ти си измамник — изръмжа Кат. Беше вбесена, очите ѝ се пълнеха със сълзи.

— Не — благо отвърна Райдаут. — Когато напуснем тази стая — с вас или без вас — господин Нюсъм ще бъде избавен от страданието, което го прояжда отвътре. Е, ще остане някаква болка, но търпима, каквато той може да преодолее. Може би дори с ваша помощ, след като сте си взели поука и сте по-смирена. Все още ли желаете да си тръгнете?

— Ще остана! — отсече тя, след което се обърна към Дженсън: — Дайте ми кутията за храна!

— Но... — измънка той.

— Дайте ѝ я — каза Райдаут. — Нека я разгледа. Но нито дума повече. Време е да започнем.

Дженсън подаде на Кат дългата черна кутия. Тя я отвори. Вътре нямаше нито сандвичи, нито пластмасов съд с плодове, само празна стъкленница с широко гърло. Вместо термос под извития капак беше прикрепен с ластик аерозолен флакон. Друго нямаше. Кат се извърна към Райдаут. Той кимна. Тя извади флакона и смаяно изгледа етикета.

— Лютив спрей?

— Точно — кимна Райдаут. — Нямам представа дали е законен във Върмонт, вероятно — не, но в нашия край се продава в железариите. — Извърна се към Тоня: — Вие сте...

— Тоня Марсдън, готвачката на господин Нюсъм.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо. И още нещо, преди да започнем. Трябва ми тояга. Бухалка за бейзбол също ще свърши работа.

Тоня поклати глава. Вятърът се усили и лампите отново примигнаха. Външният генератор изхълца.

— Метла?

— О, да, сър.

— Донесете я, моля.

Тоня излезе. Настана тишина, чуваше се само воят на вятъра. Кат искаше да каже нещо, но не измисли какво. Струйки пот се стичаха по тясното, покрито с белези лице на Нюсъм, което също беше пострадало, докато се беше търкалял под дъжда близо до горящите отломки от самолета.

„Никога не съм твърдяла, че не изпитва болка. Само че може да я преодолее, ако прояви поне малко от волята, с която е изградил империята си.“

Ами ако грешеше?

„Дори и да греша, няма начин в него да има жива топка за тенис, изсмукваща болката му, както вампирът смуче кръв.“

Не съществуваха вампири и богове на нечовешката болка... но когато вятърът разтърсва цялата къща, подобни мисли изглеждат правдоподобни.

Готвачката се върна с четка за метене, която сякаш не беше използвана. Влакната бяха от светлосин найлон. Дървената дръжка, дълга около метър и двацет, беше боядисана. Тоня нерешително попита:

— Ще свърши ли работа?

— Мисля, че ще свърши — отвърна Райдаут. На Кат обаче й се стори, че е леко разколебан. Помисли си, че и на друг от присъстващите, освен на Нюсъм, напоследък му хлопа дъската. — Дайте я на нашата скептична медицинска сестра. Не се обиждайте, госпожо Марсдън, но младите хора имат по-бързи реакции.

Тоня не се засегна, даже като че ли изпита облекчение. Подаде метлата на Мелиса, която я връчи на Кат.

— Какво да правя с нея? — попита Кат. — Да я яхна ли?

Райдаут се усмихна, оголвайки за секунда пожълтелите си и разядени зъби.

— Ще се разберете, когато дойде моментът. Ако имате опит с пропъждането на неканени гости, например прилеп или миеща мечка. Запомнете едно — първо с четката, после с дръжката.

— За да го довърша, предполагам. После ще го прибереш в стъкленницата.

— Както кажете.

— После ще я сложиш на рафта, където са другите ти мъртви богове, така ли?

Той не отговори, само каза:

— Дайте флакона на господин Дженсън, моля.

Кат се подчини. Мелиса попита:

— Аз какво да правя?

— Наблюдавайте. И се молете, ако знаете някоя молитва. За мен и за господин Нюсъм. Молете се сърцето ми да издържи.

Кат, която предсещаше, че ще бъде симулиран сърдечен удар, си замълча. Отдалечи се от леглото, стискайки с две ръце дръжката на метлата. Райдаут направи гримаса, докато седна до Нюсъм. Коленете му силно изпукаха, сякаш някой стреля с пистолет.

— Слушайте внимателно, господин Дженсън.

— Да, сър.

— Ще разполагате с време — всичко ще се случва на бавни обороти, — но все пак действайте бързо. Като на футболния терен, става ли?

— Искате да го напръскам със сълзотворен газ ли?

Райдаут пак се усмихна, но Кат забеляза, че е доста измъчена. „Пасторът“ изглеждаше зле.

— Не е сълзотворен газ — използването му е незаконно дори в нашия край, — но сте схванали идеята. Сега ще ви помоля за тишина.

— Момент. — Кат подпря метлата на леглото и плъзна дланите си първо по лявата ръка на Райдаут, после по дясната. Напипа само памучен плат и мършава плът.

— Нищо няма в ръкавите ми, госпожице Кат, заклевам се.

— Побързайте — изпъшка Нюсъм. — Много ми е зле. Болката винаги е ужасна, но при тази буря стана нетърпима.

— Тихо! — заповяда Райдаут. — Замълчете всички.

Хората в стаята се подчиниха. Той затвори очи. Устните му мърдаха беззвучно. Кат погледна часовника си. Двайсет секунди... трийсет секунди. Дланите ѝ се бяха изпотили. Избърса ги една по една в пуловера си, после отново стисна дръжката на метлата. „Сякаш сме се събрали край смъртен одър“ — помисли си.

Вятърът фучеше в стрехите.

Райдаут отвори очи и се приведе над Нюсъм:

— Господи, в този човек се е вселило зло същество. То се храни с плътта и с костите му. Помогни ми да го пропъдя, както Твоят син пропъди демоните от бесноватия в Гадаринската страна^[4]. Помогни ми да се обърна с твоя глас към малкия зелен бог на страданието, обладал Андрю Нюсъм.

Наведе се още повече и вкопчи дългите си, изкривени от артритата пръсти в гърлото на Нюсъм, сякаш възнамеряваше да го удуши. Пъхна палеца и показалеца на другата си ръка в устата на милиардера. Сви ги и дръпна надолу челюстта.

— Излизай! — заповяда, но тихо, почти ласкаво. В гласа му имаше нещо толкова страшно, че Кат настръхна. — Излез в името на Исус. Излез в името на всички светци и мъченици. Излез в името на Бог, който ти позволи да се вселиш в този човек, но сега те пъди. Излез на светло. Отречи се от лакомията си и излез.

Не се случи нищо.

— Излез в името на Исус. Излез в името на светците и мъчениците. — Той леко сви длан и Нюсъм захриптя. — Не, не навлизай по-навътре. Не можеш да се скриеш, нищожно зло. Излез на светло. Исус ти заповядва. Светците и мъчениците ти заповядват. Бог ти заповядва да престанеш да гризеш този човек и да излезеш.

Нечия студена ръка се вкопчи в рамото на Кат и тя едва сдържа писъка си. Беше Мелиса — ококорена, зяпнала от изумление. Зашепна, шепотът ѝ беше дрезгав като грачене:

— Погледни!

На гърлото на Нюсъм, на милиметри от ръката на Райдаут, се беше появила бучка, която запълзя към устата на милиардера. Кат никога не беше виждала подобно нещо.

— Точно така — рече напевно Райдаут. Потта, стичаща се по лицето му, беше намокрила яката на ризата му. — Излез. Излез на светло. Яде достатъчно, ти, нищожно творение на мрака.

Воят на вятъра се извиси до писък. Дъжд, примесен със суграшица, барабанеше по прозорците. Лампите примигваха, къщата скърцаше.

— Богът, който те пусна вътре, ти заповядва да излезеш. Исус ти заповядва да се махнеш. Всички светци и мъченици...

Той пусна челюстта на Нюсъм — по-точно рязко отдръпна ръка, сякаш се беше опарил. Но устата на милиардера не се затвори, дори се

разшири още повече и зейна в беззвучен стон. Той забели очи и краката му се загърчиха. Рукна урина, чаршафът над слабините му потъмня като подгизналата от пот яка на Райдаут.

— Спри! — изкрещя Кат и се втурна към леглото. — Той получи пристъп. Трябва да спр...

Дженсън я дръпна назад. Тя се извърна към него и видя, че обичайно руменото му лице е бяло като чаршаф.

Челюстта на Нюсъм се отпусна чак до гръдната му кост. Все едно той се прозяваше — прозявка, от която долната част на лицето му сякаш изчезна. Кат чу как темпоромандибуларните му стави изскърцаха като коленни сухожилия по време на тежка физиотерапия — подобен звук издават несмазаните панти. Лампите в стаята примигнаха няколко пъти.

— Излез! — кресна Райдаут. — Излез!

От тъмнината зад зъбите на Нюсъм се надигна нещо, подобно на мехур. То пулсираше. Чу се страхотен трясък, стъклото на единия прозорец се пръсна на парчета. Кафените чаши паднаха на пода и се счупиха. Клон влетя през дупката в прозореца. Лампите изгаснаха. Генераторът отново се задейства. Този път не просто изхълца, а забоботи равномерно. Осветлението отново се включи и всички видяха, че Райдаут се е проснал в болничното легло — ръцете му бяха разперени, лицето му беше притиснато до чаршафа, намокрен от урина. От широко отворената уста на Нюсъм излизаше нещо, безформеното му, осеяно с къси зелени шипове тяло беше набраздено от зъбите на милиардера.

„Не е топка за тенис — помисли си Кат. — Прилича на рошавите гумени топчета, с които си играят децата.“

Тоня го видя, наведе глава, притисна длани до тила си (лактите ѝ почти се допряха до ушите ѝ) и избяга в коридора.

Зеленото нещо се изтърколи върху гърдите на Нюсъм.

— Напръскай го! — изкрещя Кат на Дженсън. — Напръскай го, преди да е избягало.

Точно така. После щяха да го пъхнат в стъкленницата и да затегнат здраво капачката. Много здраво.

Облещените очи на Дженсън лъщяха като стъкло. Приличаше на сомнамбул. Вятърът нахлу в стаята и разроши косата му. Една картина се откачи от кукичката и падна на пода. Дженсън протегна ръка и

натисна бутона на флакона. Чу се съскане, той подскочи и изпищя. Понечи да се извърне, вероятно за да избяга като Тоня, но се спъна и падна на колене. Кат се беше втрещила и не можеше да помръдне дори ръката си, обаче някакъв елемент от мозъка ѝ явно още функционираше, защото тя разбра какво се е случило. Дженсън беше обърнал флакона наопаки и вместо да напръска нещото, което в момента пълзеше по косата на припадналия Райдаут, беше напръскал себе си.

— Не му позволявайте да ме докопа! — изпищя той. Запълзя слепешката, опитвайки се да се отдалечи от леглото. — Нищо не виждам, не му позволявайте да ме докопа!

Нов порив на вятъра откъсна изсъхналите листа от клона, влетял през прозореца, и те закръжиха из стаята. Зеленото нещо се откъсна от набръчкания врат на Райдаут и тупна на пода. Чувствайки се като под вода, Кат замахна към него с метлата. Не уцели. Нещото се скри под леглото — не се търкаляше, а се плъзгаше.

Дженсън се опитваше да допълзи до вратата.

— Къде съм? Не виждам!

Нюсъм седна в леглото, изглеждаше като замаян.

— Какво става? Какво... — избърбори и избута настрани главата на Райдаут. Преподобният се свлече на пода.

Мелиса се приведе над него.

— Недей! — изкрещя Кат, но беше твърде късно.

Нямаше представа дали зеленото нещо наистина е бог или някакъв особен вид пиявица, но определено беше чевръсто. Изскочи изпод леглото, изтърколи се по рамото на Райдаут и оттам — нагоре по ръката на Мелиса. Тя се опита да го изтръска, но не можа. — „Има нещо лепкаво по шиповете. — Тази мисъл възникна в онази част от мозъка на Кат, която продължаваше да работи. — Като лепилото по краката на мухите.“

Мелиса беше видяла откъде излезе нещото и въпреки че беше завладяна от паниката, машинално притисна длани до устата си. Онова се изтъркаля по шията и по страната ѝ и се настани върху лявото ѝ око. Вятърът изпищя, Мелиса — също. Явно изпитваше болка, която не може да се класифицира по болничната скала от едно до десет. Нейната превишаваше сто — агонизиращата болка на човек, когото варят жив. Политна назад, опитвайки се да отскубне от окото си

нещото. А то пулсираше по-бързо, издавайки жвакащ звук, защото отново се хранеше. И мляскаше.

„Все му е едно кого ще гризе“ — помисли си Кат. Осъзна, че върви към пиццата, размахваща отчаяно ръце жена.

— Стой, Мелиса! Не мърдай!

Мелиса не я чуваше. Продължаваше да отстъпва назад. Блъсна се в дебелия клон, влетял преди минути в стаята, и се просна на пода. Кат се отпусна на коляно до нея и замахна с дръжката на метлата към лицето ѝ. Цапардоса нещото, което смучеше окото ѝ.

Чу се плъок и то безпомощно се плъзна надолу по страната на Мелиса, оставяйки слузеста диря. Тупна на пода, обсипан с листа, и продължи да се придвижва, опитвайки се да се скрие под клона. Кат скочи на крака и го настъпи. Нещо изжвака под маратонката ѝ „Ню баланс“. Някакво зелено вещество изригна като фонтан, сякаш бе настъпила балон, пълен със сополи.

Тя коленичи и прегърна Мелиса. Отначало другата жена замаха с ръце, закачайки с юмрука си ухото на Кат. След секунди се успокои и задъхвайки се, попита:

— Няма ли го вече? Няма ли го?

— По-добре ми е — изумено промълви Нюсъм; гласът му сякаш идваше от друг свят.

— Няма го, успокой се. — Кат огледа лицето на Мелиса. Окото ѝ беше кървясало, но май не беше сериозно пострадало. — Как ти е зрението? Виждаш ли ме?

— Да, още малко размазано, но те виждам. Кат... болката... струваше ми се, че е дошъл краят на света.

— Промийте ми очите! — негодуващо извика Дженсън.

— Промий си ги сам — подметна весело Нюсъм. — Имаш два здрави крака, нали така? Аз също ще имам, когато Кат ме вкара във форма. Ей, обърнете внимание на Райдаут. Май нещастникът е мъртъв.

Мелиса се взираше в Кат, едното ѝ око беше синьо, другото — червено и сълзящо.

— Болката, Кат... нямаш представа колко силна беше.

— Вече имам. — Кат я остави да седи до клона и се приближи до Райдаут. Провери пулса му, но не почувства биенето на лудешки туптящо сърце, което прави последни отчаяни усилия. Изглежда, преподобният никога повече нямаше да страда.

Генераторът се изключи.

— Мамка му! — все така весело възкликна Нюсъм. — Платих седемдесет бона за това японско лайно.

— Промийте ми очите! — изпъшка Дженсън. — Кат!

Тя понечи да му отговори, но се сепна. В мрака нещо пълзеше по опакото на дланта ѝ.

На Ръс Дор

---

[1] Историята на съвременната психосоматика започва с психоаналитичната теория на Фройд, който заедно с Бройер доказва, че чрез конверсия потиснатите емоции и психическата травма могат да се проявят в соматични симптоми, водещи до неврологични усложнения. — Б.пр. ↑

[2] Герой от едноименния забавен научнофантастичен филм, заснет по популярна през петдесетте песен на Шеб Ули — космическо чудовище и тийнейджъри земяни основават рокгрупа. — Б.пр. ↑

[3] Много известен хит от 1965 на Роджър Милър (1936–1992) — американски кънтрипевец и композитор. — Б.пр. ↑

[4] Евангелие от Матей, 12:22 — „Тогавя доведоха при Него един хванат от бяс... и Той го изцели.“ — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.